

zmateční stížnosti stačí, že v rozsudku nedošly výslovného hodnocení a rozboru skutečnosti, jimž nelze na prvý pohled odepřít závažnost a způsobilost vykonati buď o sobě nebo v souvislosti s ostatními výsledky průvodními vliv na přesvědčení soudu. Zmateční stížnost je proto důvodná, protože bylo rozsudek zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3669.

Pod ustanovení § 128 tr. zák. spadá každé za účelem pohlavního ukojení předsevzaté zneužití těla dítěte; netřeba, by ho bylo zneužito pohlavním údem, nebo naopak, pokud jde o jeho vlastní pohlavní úd, nýbrž stačí, bylo-li pachatelem k podráždění jeho pohlavní smyslnosti zneužito i některé jiné části těla dítěte, třebaš oděvem zakryté.

Předpis § 128 tr. zák. chrání proti pohlavnímu zneužití jednak děti ve věku pod 14 let, jednak osoby bezbranné nebo v bezvědomí.

Děti nedosáhnoucí věku 14 let jsou účastny ochrany § 128 tr. zák. bez rozdílu (stejně jako podle § 127 tr. zák.) tak, že ona skutková podstata je dána i když dítě pohlavní použití svého těla trpělo, proti němu nic nemámítalo, ba i když s ním výslovně souhlasilo.

Subjektivní skutková podstata podle § 128 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Zm I 203/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák. a přestupkem proti veřejné mravopočestnosti podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Jednání, pořádné rozsudkem skutkové podstatě zločinu zprznění ve smyslu § 128 tr. zák. spočívalo podle jeho zjištění v tom, že obžalovaný sahal sedmileté Ruth Sch-ové na nahé přirození, že leže sám na znaku, si ji dával na tělo (měl ji na sobě položenou) tak, že se břichem sebe navzájem dotýkali, že si potom klekl a se svým tělem dotýkal zadní části těla děvčete jako při souloži, byl totiž přední částí těla přitisknut k jeho zadnici a konal při tom po dobu 2 až 3 minut pohyby jako při souloži.

Zmateční stížnost je v nepravu, pokud vytýká, že se nalézací soud ani při výslechu obžalovaného ani v rozsudku nezabýval ohledně zločinu zprznění otázkou jeho subjektivního zavinění a nezjistil, že obžalovaný měl zlý úmysl, požadovaný zákonem k subjektivní skutkové podstatě řečeného zločinu. Zjišťujeť rozsudek výslovně, že obžalovaný zneužil sedmileté Ruth Sch-ové oním způsobem, tedy jiným způsobem, než jest uveden v § 127 tr. zák., pro ukojení svých chlipných chťíčů, toto jeho zjištění pak stačí k opodstatnění zlého úmyslu obžalovaného tím spíše, an se obžalovaný podle předchozího zjištění rozsudkového zašel před tím do lesa vymociti, při čemž si třel pohlavní úd rukou, načež, spatřiv za okamžik na

to přicházeti Sch-ovou, na ni kýval a šel s ní potom do lesa, při čemž ji jednou rukou vedl, kdežto druhou rukou třel si i nadále svůj pohlavní úd. Tato zjištění oprávněovala nalézací soud k rozsudkovému závěru, podle něhož obžalovaný využil příležitosti, že děvče jednak bylo samo bez průvodu rodičů, jednak bylo oděno jen v plavky, které jeho tělo značně obnažovaly, předsevzal ony rozsudkem zjištěné činy pro ukončení svého pohlavního pudu. Činy ty jsou však s hlediska skutkové podstaty zločinu podle § 128 tr. zák. tak význačné, že rozsudek není zmatečným ani podle čís. 5 § 281 tr. ř., jak mu vytýká zmateční stížnost, ani podle čís. 9 a) téhož § proto, že v něm vedle úmyslu obžalovaného, nesoucího se k provedení řečeného zločinu, není zvlášť zjištěno a odůvodněno také jeho vědomí, že v tělesném zneužití dítěte nachází smyslný požitek a že k němu došlo za účelem podráždění jeho pohlavní smyslnosti. Dovolává-li se zmateční stížnost v téže spojitosti svědecké výpovědi Antonína K-a, který měl dojem, že si dítě hraje s obžalovaným jako s otcem a který prý by byl jako bývalý četnický strážmistr jistě zakročil, kdyby byl viděl v jednání obžalovaného s dítětem něco nepřístojného, činí tak neprávem, neboť svědek uvedl sice, že, když naň jeho manželka (Marie K-ová) křičela, by se šel podívat, co ten muž v lese s děvčátkem dělá, viděl jen neznámého muže, ležícího na zádech na zemi, na němž leželo děvčátko tak, že se oba břichem navzájem dotýkali, a že poněvadž neviděl nic podezřelého, byl v domnění, že je to snad otec dítěte s ním laškovající, současně však uvedl nejen, že když manželka naň znovu křičela a mu přímo řekla, že »jí ho tam (obžalovaný děvčeti) strká«, vyběhl ven, spatřil však již jen onoho neznámého muže, jak utíkal z lesa a si při tom poklopec zavíral, nýbrž dále též, že si zapsal číslo vozidla (motocyklu) obžalovaného a šel pak pro četníky.

Na další část vývodů, které jsou ve zmateční stížnosti označeny jako doličování důvodu zmatku podle čís. 5 § 281 tr. ř., jest však nazíratí jako na uplatňování důvodů zmatečnosti hmotněprávní, najmě důvodu zmatku podle čís. 9 a) tohoto §, což patrně ostatně již z toho, že se zmateční stížnost v úvodu k oněm svým vývodům, jimiž provádí v zápětí společné námitky důvodů zmatečnosti podle čís. 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř., na ony své předchozí vývody výslovně odvolává. Spatřujeť zmateční stížnost jakési v ní blíže nijak neoznačené »odpory« (rozpory vnitřní či rozpory se spisy) jednak v tom, že prý z výpovědi svědkyně Z-ové nevychází na jevo, že obžalovaný měl ve chvíli, když kýval na Ruth Sch-ovou, v rukou pohlavní úd stopořený, jednak v tom, že nalézacímu soudu stačilo již pouhé rozsudkové zjištění, podle něhož se obžalovaný a Sch-ová dotýkali sebe navzájem břichem, k výroku, že obžalovaný spáchal zločin podle § 128 tr. zák., aniž považoval za nutné uvážiti a zjistiti, že obžalovaný měl jako šofér silný kabát a kalhoty tak, že dítě mohlo se dotknouti jen jeho šatů a nikoli jeho břicha samotného. Posléze vytýká zmateční stížnost rozsudku vedle odporu také nejasnost a neúplnost proto, že prý soud přehlédl, že zločin zprznění předpokládá u zneužité osoby stav bezbrannosti, naprostou nezpůsobilost klásti odpor a naprosté zrušení svobody vůle tak, že bezbranná osoba nemá nižádné možnosti zjednati své vůli průchod proti opačné

vůli pachatelově, v rozsudku není však zjištěno, že Ruth Sch-ová dlela u obžalovaného za celého výjevu dobrovolně, ač měla možnost jíti neb odběhnouti kdykoli jinam, a že ji jeho jednání ani v nejmenším nezařazilo. Žádné z těchto výtek nelze přiznati oprávnění, jelikož názory, které došly jimi výrazu, jsou vesměs právně mylné. Spadát' pod ustanovení § 128 tr. zák. každé za účelem pohlavního ukojení předsevzaté zneužití těla dítěte; netřeba, by ho bylo zneužito právě pohlavním údem, nebo naopak, pokud jde o jeho vlastní pohlavní úd, nýbrž stačí, bylo-li pachatelem k podráždění jeho pohlavní smyslnosti zneužito i některé jiné části těla dítěte třeba oděvem zakryté. Nesejde tudíž, pokud jde o posuzený případ, ani na tom, zda měl obžalovaný ve chvíli, kdy na dítě kýval, pohlavní úd ztopořený, což ostatně ani rozsudek nezjišťuje, ani na tom, že se dítě dotýkalo břichem břicha obžalovaného oděného (jen jeho šatů), opak nezjišťuje ani rozsudek. V prvním směru stačilo již rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný již tehdy, když dítě jednou rukou do lesa vedl, si druhou rukou třel pohlavní úd, pokud pak jde o výstup sám, shledal nalézací soud právem jednání, zakládající skutkovou podstatu zločinu zprznění, v tom, že obžalovaný pro ukojení svých chlípných žádostí sahal dítěti na nahé přirození, dával si je na tělo tak, že se břichem vzájemně dotýkali a že se posléze svým tělem dotýkal zadní části (zadnice) děvčete, konaje při tom pohyby jako při souloži a maje pohlavní úd venku. Zmateční stížnost dovozuje sice ve vývodech, jimiž doličuje důvody hmotněprávní zmatečnosti, že, svědčila-li Ruth Sch-ová, že jí obžalovaný sahal tam, kde chodí na záchod, minila tím patrně zadnici, nehledíc však k tomu, že s onoho shora nastíněného hlediska by ani na tom nesešlo; zmateční stížnost zamlčuje, že svědkyně při témže svém výslechu uvedla později výslovně, že obžalovaný jí sahal tam, co chodí na malou stranu. Míjí se tudíž tím spíše cíle pokus zmateční stížnosti, by tento čin obžalovaného byl vyličen jako pouhý čistě mechanický a náhodný pohyb; tvrzením samotným ocitá se zmateční stížnost v přímém rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, podle něhož obžalovaný sahal dítěti zejména i na nahé přirození úmyslně a k ukojení svých chlípných žádostí. Pokud posléze jde o onu posléz uvedenou námitku, zmateční stížnost přehlíží, že předpis § 128 tr. zák. chrání proti pohlavnímu zneužití jednak děti ve věku pod 14 let, jednak osoby, které jsou bezbranné nebo v bezvědomí. Děti, nedosáhnuvší věku 14 let, jsou účastny této zákonné ochrany bez rozdílu stejně jako jí požívají i proti útokům, naznačeným v § 127 tr. zák. tak, že skutková podstata zločinu zprznění je dána dokonce i tehdy, když dítě s pohlavním zneužitím svého těla výslovně souhlasilo, tím spíše tedy v souzeném případě, v němž sedmiletá Ruth Scho-á smilné činy obžalovaného i podle toho, co v tom směru uvádí zmateční stížnost a co ostatně i rozsudek zjišťuje, jen trpěla a proti nim ničeho nenamítala. Správně zdůrazňuje v tom směru rozsudek, že šlo o děvče věci neznalé.

Čís. 3670.

Kdy jest pozorovati duševní stav obžalovaného ve veřejném ústavě (čl. I. čís. 6 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n.).